

30. nov. 1840

FAKTA

Dato:

30. nov. 1840

Sidetæl:

Dagbog C, side 124-126

Dagbogens placering:

Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.

KKS1974-33

Omtalte personer:

Nanna

Rosina

Chimeno

Nanna Chimeno

Olivia Francisca Eddelien, f. Hjorth

Pocobelli

Meccelina Pocobelli

Savetti

TRANSSKRIFTION

30te

Signora Rosina¹ |Retsou| var ogsaa her omtrent til Kl 2 da gik hun for at sove, da saae jeg mig nødsaget til at vaagne Værtinden² som havde lagt sig et Par Tiimer, selv følte jeg mig saa medtaget at jeg neppe endnu havde Kræfter til at udrette min Post som var at holde hendes Hoved og Skuldre naar Smerterne kom. Den skikkelige Pocobelli³ traate derfor i et Par Tiimer i mit Sted imedens jeg laae lidt paa Sengen ved Siiden af hende. Den Søvn jeg fik var just ikke stor, dog naar jeg var i Nærheden følte hun sig roligere. Hen af Morgenen Kl 4 gik Pocobelli for igjen at kalde Professor Savetti⁴ det var nu saavel Rose's inderlige Ønske som min alvorlige Villie at see en Ende paa All denne Lidelse der dog maatte have en anden Grund end den ellers Naturlige. Pocobelli kom tilbage med uforrettet Sag, da han havde ringet og banket over en halv Tiime uden at Nogen havde svaret. Han maatte da oppebie endnu en Tuur og da traf han Lægen der lovede strax at komme. Ved hans Ankomst vedblev han sin tidligere Paastand at Alt var i sin Orden, gik bort og kom igjen Kl 10, og da han saae at Tilstanden var den samme foreskrev han nogle Pulvere som skulde tages efter Middag, da først ville han see Virkningen og opfylde min og hendes Begjæring at tage Barnet fra hende vis det var nødvendig. Vi havde imidlertid Umage ved at holde Modet i Rose, der beskylte Doctoren og os Alle for Ubarmhertighed, Mad: Erdelin⁵ stod mig her godt bie, og viste ved egen Erfaring ogsaa at meddeele Rose Standhaftighed naar Smerterne bleve alt for stærke. Nu var der ogsaa kommen en anden Mamana,⁶ som da hun ikke var saa udvaaget som Signora Nanna⁷ •125• og hendes Medhjælperinde i Nat, ogsaa |nu| var istand til at tale nogle trøstende Ord til den stakkels Lidende, som da hun havde taget de Pulvere Lægen havde ordineret end stærkere blev angreben. Vi troede nu Alle at Fødselen ville have været forbi endnu før Lægen vente tilbage, dog vi bedroge os meget. Fosteret var kommen saavit som Naturen tillod det, uden kun det Siste manglede, for mere at fremskynde Fødselen havde Fruentimerne faaet hende op af Sengen i den dertil brugelige Stol, hvor nu Alle stode omkring hende. Signora Nanna Cimene⁸ den spanske Malers⁹ Kone der boer over os var ogsaa hos Rose, hun havde for 3 Maaneder siden omtrent været i samme Tilfælde og trøstede derfor Rose paa det beste idet hun forsikkrede at idet Øjeblik det hun var forløst og hørte Barnet skringe ville hun strax føle sig fulkommen erstattet for Alt hvad hun havde liidt. Dog denne Trøst forslog sandelig her ikke, en Steen maatte kunne røres ved at see og høre et Væsen saaledes lide, jeg maatte et Par gange gaae ind i det Andet Værelse for at skjule mine Taarer. Endelig kom Lægen meget sildigere end han havde sagt, jeg indsaa dog at han gjorde Alt for at udhale Tiiden, da han ingen Instrumenter havde medbragt, og havde han altsaa en god Unskyldning til ikke strax at foretage Operationen, den han endnu forsikkrede Rose om ikke ville være

nødvendig. Da jeg imidlertid bad ham at gjøre en Ende paa hendes Lidelser gik han at hente det Fornødne, da han var kommen igjen maatte han endnu høre meget af Rose der i sin Lidelse beskylte ham for det mest ufulkomne Menneske, selv jeg synes nu at han trak Tiiden meget for længe ud; dog Manden havde Ret, Naturen maatte først gjøre hvad den formaaede før han traate til, for saameget som muligt at sikre Barnets Liv. Jeg var imidlertid kommen til det Punkt at Barnet næsten ikke kom i Betragtning idet jeg blot tænkte paa hendes Frelse. Da jeg tilsist med Bestemthed fordrede at han skulde tage det var han ogsaa villig og Rose fik en mageløs Kraft og Rolighed, idet hun viste at det afgjørende Øieblik var forhaanden, hvor et Aandedrag var nok til at give Barnet en anden og mindre gunstig Stilling og derved maaske dræbe det, naar det kom til at ligge mindre godt for Instrumentet. Græsseligt var dette Øieblik for os Alle, de romerske Koner begynte Alle at græde Værtinden var nær ved at besvime og bad mig næsten paa sine Knæ at jeg ikke maatte tillade Operationen da Barnet saa var tabt, dog jeg fant at jeg burde handle som jeg gjorde og Udfaldet lønnede Alt. Neppe havde Savetti anbragt Instrumentet, før den lille Pige laae i hans Skjød og Alle Ansigter opklaredes da den viste Tegn til Liv, det var imidlertid gaet saalangt han saa muligt, et Øjeblik seenere og det havde været dødtfødt. Ved at behandle Barnet blev det alt stærkere og stærkere og til Roses store Glæde var det •126• fulkommen velskabt. Besynderligt var det nu at see den uhyre Interesse Alle havde for den Nyskabte. Alle forlode paa engang den Lidende for at beskæftige sig omkring Barnet, havde det kunnet gaae an tror jeg vist enhver af Fruentimmerne havde taget Barnet fra Levatricsen for at kjærtegne det, jeg var den eneste der blev hos Rose som jeg ansaae næsten som gjengivet mig paa nye af Skaberen. Dog aldrig vil noget af os to glemme den Omhue og Godhed hvormed Alle disse, os tidligere fremmede Mennesker, har vist Rose i disse Dage og Professor Savetti's Navn vil vist ogsaa leve i vor taknemmelige Erindring saalænge vi ere til, og omtale denne rædsomme Dag. Da Operationen var forbi blev paa engang Alt tyst, og det heele Huus der i disse Dage var bragt i Oprør ved Rose's rædsomme Skrig beroliget. Mad: Erdelin blev hos hende om Natten og pleiede hende og den lille med søsterlig Omhue, den stakkels Kones tidligere Tab,¹⁰ blev vist vagt ved Synet af den Lille som hun betragtede paa en saa kjærlig og veemodig Maade, der maatte røre enhver. Lægen kom endnu engang sildigere for at see til Patienten der dog befant sig temelig vel. Jeg sov en rolig Nat paa Sofaen inde i mit lille Lukaf, der nu tjener mig til alt omenskjønt jeg tidligere fant det for lille til hvilket som helst Brug, efter 3 Gange 24 Tiimers Vaagen trængte jeg ogsaa høilig til nogen Hvile, for et Aar tilbage i Tiiden ville jeg vist ikke kunne have udstaaet Alt dette jeg i disse Dage har oplevet.

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

¹ Uidentificeret, jvf. Rosina.

² Meccelina Pocobelli.

³ Pocobelli.

⁴ Uidentificeret, jvf. Savetti.

⁵ Olivia Francisca Eddelien, f. Hjorth.

⁶ Mammana, dvs. jordemoder.

⁷ Uidentificeret, jvf. Nanna.

⁸ Nanna Chimeno.

⁹ Uidentificeret, jvf. Chimeno.

¹⁰ Fru Eddelien havde i april mistet sin otte uger gamle søn Axel Frantz Eddelien.

